

Турчина виждаме не само въ характернитѣ му външни белези и прояви — въ този наметнатъ сърменъ чепкенъ и въ поздрава — „те-мане“, а и въ достойното му и все пакъ смирено държане предъ Аллаха — въ готовността му да се подчини на онова, което е предопредѣлено отъ него.

Богъ отсжжда агалъка нему — не само защото е дошелъ пръвъ, но и защото е „достоенъ“ за него.

Втори идва гъркътъ, но въ съвсемъ другъ видъ и съ друго държане:

А ей че се задава
безочливия гъркъ; предъ Бога той застава
каточе не предъ Богъ, ами предъ свой ортакъ —
засукалъ на кравай чакъ до уши мустакъ.
— О, Кириосъ, дари на мене агалъка,
избърболеска той; ти знаешъ, не за мжка
е гърка гъркъ роденъ ... Късметъ споредъ човѣкъ.
А пѣкъ поминъка съсъ агалъкъ е лекъ.

Характеристиката на гърка е въ началното опредѣление „безочливия гъркъ“ — тя е хубаво изяснена въ следващитѣ стихове: (особено въ сполучливото сравнение) гъркътъ „фимилиарничъ“ съ Господа, самонадѣянъ е, дързкъ, словоохотливъ („избърболеска той“), но и съобразителъ, ловкъ — като вижда, че агалъкътъ е даденъ, поисква хитростъта.

Особено живо е представенъ евреинътъ — въ хумористично освѣтление: подчертана е неговата припрѣна бързина, страха да не пропусне „случая“, угодничеството му — съ тѣзи чести метани, почнати още отъ далеко. Той нарежда задъхано и настойчиво: